

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

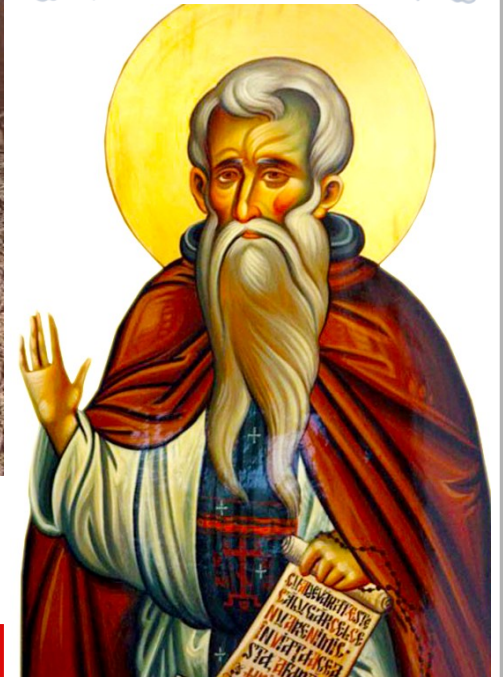
www.facebook.com/parohiapoienita

Duminica a 8-a după Rusalii

Sfântul zilei

Acolo unde trebuie să cobori

DOXOLOGIA.ro
portal ortodox

Hristos n-a venit să ofere doar milă, ci toată dragostea Sa. Mi-la Lui e doar aperitivul unei cine bogate, nemărginite. Că El n-a venit să ofere doar atât ne-o arată dumnezeiește de limpede Euharistia: a venit să Se dăruiească integral, așa cum numai un prieten adevărat o face. A venit în lume ca să devină Prietenul cel mai bun al fiecăruia dintre noi.

Marius Lordăchioaia

O, de-ar fi îngăduit omului să stea de vorbă cu Dumnezeu cum stă de vorbă un om cu prietenul său! (Iov 16,21)

Drag prieten,

Evangelhia, ce binevestește, aceea și dăruiește. Căci ea nu e o poveste, ci putere a lui Dumnezeu de mântuire a tot celui ce crede, cum spune Apostolul Pavel.

Undeva în oraș am văzut afișul publicitar al unei companii de televiziune prin cablu pe care scrie: PREGĂTIȚI-VĂ SĂ VEDEȚI TOTUL ALTFEL!

Exact așa ar trebui să scrie și la intrarea în biserică: PREGĂTIȚI-VĂ SĂ TRĂIȚI TOTUL ALTFEL! Nu veniți aici să vă cârpiți și peticiți viețile putrede ca niște burdufuri vechi! Nu vă pierdeți timpul punând petice de religie pe un mod de viață păgână. Așa cum spune Mântuitorul, se va rupe și mai tare, și

tot vinul cel nou al iubirii lui Hristos, fără să fi apucat măcar să-l gustați, se va vărsa și se va risipi. Și nu este risipă mai mare ca acesta...

Ai auzit din Evanghelie că mii de oameni au fost săturați cu cinci pâini și doi pești. Dar a doua zi îți spun că le-a fost iarăși foame. Au fost vindecați și după o vreme, cu siguranță s-au îmbolnăvit din nou, apoi au murit. Și pâinile și peștii și vindecările, toate au trecut. Ce a rămas atunci din toată întâlnirea multîmilor cu Hristos? Amintirea? Și ce putere are amintirea acelei mese în natură sau a acelor vindecări, în biografia unor oameni strașnic îndrăgostiți de ei înșiși și de lumea asta? Poate doar un trofeu în galeria întâmplărilor cu care ne hrănim mândria...

Dar a mai fost acolo ceva. Nu doar picnicul și minunile. Au fost și cuvintele rostite de Iisus. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece, a spus Domnul.

(continuare în pagina 2)

Sfântul Cuvios Ioanichie Schimonahul este unul din cei mai renumiți sihaștri ce s-a nevoit pe Va-lea Chilizilor în primele decenii ale secolului al XVII-lea. Se crede că era cu metania din Schitul Negru Vodă de alături, unde s-a nevoit la sfârșitul secolului al XVI-lea.

Apoi, râvnind fericitei vieți pustnicești și arzând pentru dragostea lui Hristos, s-a închis de bună voie într-o peșteră săpată în peretele muntelui și acolo s-a nevoit, neștiut de oameni, mai mult de 30 de ani. Numai ucenicul său îi aducea pâine și apă o dată pe săptămână, pe care o cobora până la gura peșterii cu o frânghie, din cauza locului foarte abrupt. Sfintele Taine i le aducea din timp în timp egumenul schitului.

Cum s-a nevoit acolo schimonahul Ioanichie, câte ispite a răbdat și la ce măsură duhovnicească a ajuns, singur Dumnezeu știe. Însă, după o nevoiță atât de aspră, cuviosul acesta, ajungând la măsura sfințeniei și cunoscându-și dinainte sfârșitul, și-a săpat singur mormântul în fundul peșterii.

Apoi, culcându-se în mormânt, și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Acolo unde trebuie să cobori

(continuare din pagina 1)

Și iată, peștii, pâinea și minunile au trecut. Iar dacă au rămas totuși în istorie, aceasta s-a datorat cuvintelor lui Iisus.

Deci unii cu hrana și minunile, cu pâinea și spectacolul. Cei mulți. Aceasta e viața și bucuria mulțimilor și azi, acum, în bisericile noastre. Anafura e infinit mai iubită și mai așteptată decât Evanghelia. Iar "spectacolul Liturghiei", care ne face să ne simțim atât de evlavioși, e nespun mai dorit decât Sfânta Împărătașie...

Ca și acum două mii de ani, Iisus Domnul vorbește în biserică, cu nădejdea că măcar unul din această mulțime flămândă de spectacol și pâine, de viață creștină ieftină și accesibilă, va simți, undeva mai sus de pântece și crampele date de o altă foame. Domnului îi e milă de mulțime. Toată mila inimii Lui dumnezeiești se revărsă peste mulțime. Biserica e plină de mila lui Hristos de da pe dinafară! Dar se revărsă și ca un năvod! Căci inima lui așteaptă. Așteaptă atentă, încordată, ca ochiul unui pescar. Un pescar care vrea să smulgă un om din această mulțime fără chip. Așteaptă zvâcnirea unei inimi străpunsă de cârligul cuvintelor Lui; o inimă care să vrea a trece de la milă, la dragoste. Îl așteaptă pe acela care gustând mila de care este plină biserica să voiască a-L cunoaște și pe Cel din inima Căruia S-a revărsat această bogată milă.

Spunem mereu „Doamne miluiește”... Și o facem cu gândul numai la viața aceasta, la sănătate, pâine și spectacol. De fapt, inimile noastre spun numai „miluiește-ne”, căci mila, ferm concretizată în cele enumerate mai sus, e tot ce ne interesează; „Domnul” rămânând, fără nici o durere și nici o curiozitate, sursa vagă, impersonală, a acestei mile. „Domnul” rămâne ascuns și asta nu ne deranjează. Ascuns, nu după stele, ci după zidul temerii noastre. Căci prezența Lui ne-ar complica lucrurile.

Prin mila Lui mulțimile înțeleg limpede,

fără echivoc, pâine și sănătate. Nimeni din mulțime însă nu vrea să știe ce înseamnă ea pentru Hristos. Căci pentru El mila e o chemare, o sfântă și dulce „momeală” pentru suflete, spre ceea ce dorea Iov: a se putea apropia ca să stea de vorbă cu Dumnezeu așa cum stă de vorbă un om cu prietenul său. A-L cunoaște, a avea intimitate cu El, a-și putea revărsa și odihni inima în inima Lui. A împărți cu El viața, cum împart doi prieteni o pâine...

Hristos n-a venit să ofere doar milă, ci toată dragostea Sa. Mila Lui e doar aperitivul unei cine bogate, nemărginite. Că El n-a venit să ofere doar atât ne-o arată dumnezeiește de limpede Euharistia: a venit să Se dăruiască integral, așa cum numai un prieten adevărat o face. A venit în lume ca să devină Prietenul cel mai bun al fiecăruia dintre noi. A venit să răspundă suspinului lui Iov, ascuns în adâncul tuturor inimilor, dar pe care numai o mare suferință îl scoate la iveală...

Ești însetat, prietene, de fericirea acestei lumi și a acestei vieți trecătoare. Ești aici ca să te vindeci de cancer sau de depresie ori să găsești, cu ajutorul Domnului, un serviciu. Dar adevărata vindecare de cancer sau depresie nu este sănătatea, nu este dispariția tumorii sau a pustului din suflet: este prietenia lui Hristos, este dragostea Lui pulsând în tine ca o nouă viață. Căci însăși această viață trecătoare, de care suntem atât de pătimăș legați, este o boală mortală a cărei vindecare nu-i, și nu poate fi, decât viața veșnică. Din clipa în care, atras de cuvintele Lui ai început să-i „studiezi” iubirea, să-l fii ucenic, cancerul va deveni el însuși un prieten al sufletului tău și va începe să mănânce din tine doar ceea ce te împiedică să iubești. Nu vei mai ține să te vindeci, nu va mai fi primordial acest lucru. Căci tocmai prin boala morții se va întoarce împotriva morții. Va deveni cea mai puternică dovadă a iubirii lui Hristos pentru tine. Căci dragostea Lui convertește chiar și

blestemul în binecuvântare și face moartea izvor de viață veșnică...

Biserica nu-ți dă nimic altceva decât dragostea lui Dumnezeu. Atâta are, dragul meu, aici, în Sfântul altar, în Evanghelia argintată și în Sfântul Potir. Atâta are Biserica de două milenii și despre această mâncare a poruncit Hristos să v-o dea slujitorii Lui. Aici este Casa Iubirii, aici Dumnezeu își dă viața Lui oamenilor; aici Dumnezeu își sfărâmă Trupul și-și varsă Sângele numai și numai ca omul să-l cunoască iubirea, să-l cunoască sufletul Său de Prieten absolut. Căci numai iubirea lui Hristos ne dă veșnicia, numai de ea nu ne pot despărți bolile, nezarurile, demonii... nimic și nimeni, niciodată... Numai ea ne poate trece prin toate vămile...

Aici dragule, de ușa altarului, e ancorată corabia în care Domnul, precum în Evanghelia, își silește ucenicii să intre ca să-i treacă pe celălalt mal. Corabia care trece sufletul omenesc de pe malul milei pe malul iubirii, de pe malul aceste lumi demne de milă, pe malul Împărăției lui Dumnezeu, acolo unde El este totul în toți...

De aceea iarăși și iarăși îți spun: Evanghelia ne îndeamnă, ne silește, la fiecare Sfântă Liturghie, să trecem de pe țărnul credinței noastre egoiste, născută din instinct de conservare, pe țărnul credinței născute din cuvântul lui Hristos și însetate de iubirea Lui. Dacă nu primești în inima ta acest îndemn, această "silire" lină și dulce, făcută din dragoste, nu vei putea niciodată cunoaște ce a venit să-ți dăruiască, de fapt, Hristos. Înseamnă că și azi corabia mântuirii a plecat fără sufletul tău...

De aceea și mâncarea pe care a poruncit Domnul să ți-o dea Biserica pentru ca să ai puterea de a ajunge la casa ta din Cer, n-ai primit-o.... Căci puțini au venit azi în acest port al vieții veșnice ca să plece în călătorie; cei mai mulți doar ca să privească și să asculte marea...

Marius Iordăchioaia

Sursa: doxologia.ro

Locul înmulțirii minunate a pâinilor și a peștilor

Înmulțirea minunată a pâinilor și a peștilor, alături de săturarea a 5.000 de oameni, afară de femei și copii, este descrisă de către Sfântul Evanghelist Marcu (6, 30-44). Evenimentul a avut loc imediat înainte de mergerea pe mare a lui Hristos. Pe acel loc s-a construit în sec. IV-V o bisericuță în amintirea acestei minuni - „Biserica Înmulțirii Pâinilor și a Peștilor” (orașelul Tabgha - anticul Heptapegon - așezat pe țărmul nord-vestic al Mării Galileii). Biserica cinstește locul în care Hristos, din iubire pentru poporul ce L-a urmat, a înmulțit cele cinci pâini și doi pești.

Sub Sfânta Masă se află blocul de

piatră (1 x 0.6 x 0.14 metri) cinstit ca fiind cel pe care Hristos a așezat pâinile și peștii. Acesta este posibil să fie același pe care pelerinarea Egeria l-a văzut în secolul al IV-lea, însă, bineînțeles, pelerinii nu mai au voie să cioplească din acesta bucățele de piatră. În fața Sfântului Altar se află un mozaic foarte bine restaurat care înfățișează doi pești de o parte și alta a unui coș cu pâini.

Pe lângă cinstea de a fi locul în care Mântuitorul Hristos a înmulțit pâinile și peștii, această biserică este foarte apreciată și pentru podeaua acesteia, acoperită cu mozaic aparținând secolului al V-lea. Acesta este cel mai vechi pavaj cu modele din întreaga artă creștină palestiniană - descoperit până acum.

(doxologia.ro)